

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

15. august 1986

22. årgang

Se, Han Kommer!

Av Ludvig Hope

Da skal himlenes rike være å likne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var dårlige og fem kloke. Mt. 25,12 slik skal det se ut i Gods rike på jorden i slutten av vår tidsalder. Alle sovner, både de sanne kristne og de som har mistet livet i Gud eller kanskje aldri eid det. Sammen går de og skal møte brudgommen, og sovner alle som en. I så måte var alle så like at ingen kunne skille dem fra hverandre. Først da lyset fra brudgommen stråler imot dem i den mørke natt, får de fem se seg dæret. For et rystende alvor det ligger i disse Jesu ord!

Å gå sammen med sanne kristne og tro om seg selv at en er en kristen, og så i siste øyeblikk, når alt er for sent, få høre at Herren ikke kjenner en — det er svært å tenke på. Etter hvert som det lir mot den dag da Kristus skal komme igjen,

føres vi mot en slik tid. Gud folk vil mer og mer blande seg med den religiøse verden og rive ned grensesteinene som Gud har satt mellom omvendte og uomvendte. Denne samrøring vil stjele kraften fra Guds folk og binde dem i vanmakt og søvn.

For en våken kristen skulle det være lett å se hvordan alt arbeider på å føre oss inn i denne tid.

En trøst og et lys i denne mørke natt er det at søvn behøver ikke å være det samme som død. Har vi ikke mistet den Hellige Ånd, så eier vi ennå pantet på vår arv, og Herren kjenner oss som sine. Gud være takk for denne trøst!

Opp, opp på vakt av all din makt
og våk med alle fromme!
våk og bed, har Jesus sagt,
til I ser ham komme

(S. 464,10).

(Fra «Et Ord i Dag»)

DE TO NATURER

Fra en tilsendt traktat.

Der er mange unge kristne, som blir meget urolige når de merker at synden ennå er virksom i dem og at gamle lyster og tilbøyeligheter oppstår. «Jeg trodde», sier de, «at jeg ikke skulle synde mere, etter at jeg er blitt omvendt, og at jeg kun skulle ha glede og fryd på min vei.»

Kanskje er de såvidt kommet opp om morgenens, før de av en eller annen årsak kommer i dårlig humør.

Straks kommer fienden og hvisker: «Hvorledes kan du være omvendt, — du som har et så dårlig humør? *Er du viss på at du er blitt født påny*, eller har du kanskje hele tiden bedratt deg selv?»

På denne måten kan de ofte komme i større bekymring, enn då de først våknet opp til å se sin egen tilstand som fortapte syndere for Gud.

Alt dette beror på at de ikke skiller mellom de to naturer hos den troende. Skriften sier: «Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd.» Johs. 3,6.

Vi fødes til denne verden i synd (Salme 51,7) med en fordervet, fallen natur, som er fiendtlig imot Gud og er ikke Guds lov underdaning (Rom. 8,7) Dette gjelder hvert menneske som fødes til verden, også dem som er elskverdige, vennlige og velgjørende, ja, i besiddelse av alle såkalte gode egenskaper.

Den gamle natur kan ikke forbedres. Det sies i Rom. 8,7: «Kjødets sans er fiendskap imot Gud, det er ikke Guds lov lydig, *det kan jo heller ikke være det.*» Derfor kan heller ikke de som er i

kjødet, (barn av den første Adam) behage Gud. Vår Herre Jesus, som visste hvor fordervet den gamle natur er, sa til Nikodemus: «Forundre deg ikke over at jeg sa til deg: I må fødes påny» (få en ny natur ovenfra).

Det er klart at kunne den gamle natur forbedres, så var en ny natur ikke nødvendig.

Såsnart et menneske er kommet til treen på Kristus og har fått se ham som sin frelser, så er han født påny, har fått et nytt liv og en ny natur. (Johs. 1,12-13). «Men så mange, som tok i mot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn, som ikke er født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.»

Det er med hensyn til denne den kristnes nye natur, at der sies: «Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd, fordi hans sed blir i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født av Gud (I Johs. 3,9).»

Kjødet, den gamle natur, er ikke født av Gud: «Det som er født av kjødet, er kjød (Johs. 3,6).»

Den gamle natur kalles ofte i skriften for «synd», og «synden som bor i meg» (Johs. 1,29, II Kor. 5,21 m.fl.st.)

Når der tales om «synder» menes der de frukter, som denne onde natur frembringer ved utøvelsen av den onde «Således bærer hvert godt tre gode frukter, men det råtne tre bærer onde frukter.» (Matt. 7,17).

Synden i vår natur er det dårlige tre,

og *syndene* de onde frukter, som det frembringer.

Om alle fruktene på et tre avplukkes, så står dog treet allikevel og skal sikkert atter bære frukt og då av samme slags igjen. Således også med oss. Om alle våre synder inntil denne dag er blitt oss forlatt, så eier vi dog ennå vår onde, gamle natur, som er istand til å frembringe ennå flere synder.

Det er av stor viktighet å merke seg hvorledes skriften skiller mellom «*synden*, den gamle natur, og *syndene*, denne naturs frukter. «Dersom vi sier, at vi ikke har *synd*, bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.»

Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene, og renser oss fra all urettferdighet.» (1. Joh. 1,8-9).

Hva har nu Gud gjort med syndene? Vi vet at en ond natur passer ikke for himlen.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opp av frivillige gäver.
Eksp: O. Dyroy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiung
og adresseforandring.

Gäver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.
Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf.04-433685
Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

OYSTERE TRYKKERI A/S

Kristus ikke alene bar våre synder på korset (1. Pet. 2,24). Han blev også gjort til synd for oss (II Kor. 5,21). I Rom. 8,3 leser vi at Gud sendte sin egen sønn i «syndig kjøts lignelse og for syndens skyld og således fordømte synden i kjødet».

Derfor er synden i kjødet (det rotne tre) blitt fordømt på korset.

En natur tilinntetgjøres kun gjennem død — ikke gjennem forlatelse eller forbedring. Anta at det var synd for et menneske å puste. Den eneste måte å forhindre vedkommende heri var gjennem død. Det nytter intet å si til menneske: «Du må ikke puste», da det jo hører til menneskets natur å gjøre det. Likeadan er det med kjødet i oss. Det er vår opprinnelige natur å synde, i det vi er født i synd. «Menneskets hjertes tankers påfunn var onde den hele dag». (1. Moseb. 6,3)

Det er vår natur, og derfor er vi alle fortapte som uomvendte.

Den troende som har fått en ny natur, ser nu at i kjødet, den gamle natur, bor intet godt. Rom. 7,18.

Om hvordan selvet, eller den onde natur ser ut, og hvordan vi merker ytringene, skriver en forfatter følgende:

Selvet er det prinsipp, som leder oss i vårt naturlige liv, og som tar den plass i vårt vesen, som Gud har krav på. *Det er selvet* i et menneske som føler seg krenket og såret, når det ikke får den ros det ønsker for hva det utfører. Kristus i oss gir derimot Gud æren.

Det er selvet i oss som gjør gjengled når vi blir urettferdig behandlet, men Kristus i oss skjeller ikke igjen, når han blir utskjelt.

Slevet er det kjødelge sinn, som «ikke er lydig imot Guds lov» og «kan heller ikke være det.» (Rom. 8,7)

Jesus kaller oss til å fornekte det: «Vil noen komme etter meg, han fornekter seg selv» (Matt. 16,24). Selvet er alltid — liksom kong Saul — et hode høyere enn alle andre.

Selvet i oss har medynk med seg selv og mener at det har rett til å bli lagt merke til og sympatisert med under legemlige lidelse.

Selvet nyter å berette slik omstendigheter for å fremkalte og motta den medfølelse det higer etter. Kristus i oss ser Guds hånd i alt, tror at alt samarbeider til vårt beste, og priser Gud når tro og tolmodighet settes på en liten prøve.

Selvet i oss føler seg såret hvis andre mennesker blir rost for deres arbeide for Gud, f.eks. hvis deres iver og kjærlighet blir beundret. Selvet synes det mister formeget terreng, og søker å dreie samtalen hen på dets egen iver op oppofrelse eller på dets foreldres, brors, tantes, onkles eller nestnestnestsøkende barns, så at selskapet der tales til skal føle at «jeg» har likeså meget å rose meg av som noen annen. Kristus i oss lider, når der sies noe rosende om oss selv eller vårt arbeide. Han vet, at Herren selv gjør det alt sammen, men han gleder seg ved å høre at der tales godt om andre og frydes ved Guds nåde i dem.

Selvet i oss er seg bevisst hva inntrykk det gjør på folk når det kommer inn i et verelse, Kristus i oss gjør oss ubevisste om oss selv.

Selvet i oss er alltid parat til å fordré sine rettigheter, så som oppmerksamhet, ære, velvære, bekvemmelighet, eiendom

o.s.v., og selvet har gjerne et noe overdrevet syn på hva dets rettigheter er. Kristus i oss har ingen rettigheter utenfor Guds vilje og kan derfor alltid og under alle forhold prise ham.

Saul er et treffende forbillede på denne rival til Gud i våre hjerter og liv. Selvet kan bli forandret som Saul blev, kan få «et annet hjerte» og «omskiftes til en annen mann», men selvet er stadig selvet og ikke Kristus. Selvet kan forandres fra et syndig og verdslig selv til et «omvendt» selv, men den samme søken seg selv, er der ennu, kun at den ligger i et annet plan.

Selvet kan bli et «helligt» selv, så dets lidenskapelige streben gjelder hellighet og ikke Kristus. Der kan være den største hengivelse, den største selvoppofrelse, men det kan være for å vinne hellighet for oss selv, for å få den tilfredsstillelse å bli kalt et hellig menneske, og dette er stadig selvet. Kristus i oss søker ikke sin egen ære eller sin egen vilje eller sitt eget ideal.

Mange alvorlege kristne ser ikke klart, hvor meget av selvet der er i deres vesen, i deres arbeide, i deres higen etter og i deres erfaring om helliggjørelse.

Liksom Saul ble forkastet, således er også selvet forkastet av Gud. Gud kan ikke samkvem med selvet, og derfor må selvet dø, men dø for sin egne hånd kan det ikke. *Hvis vi forøsker å døde selvet, styrkes det gjennem selve vårt forsøk på å drepe det. Først når selvet blir overgitt til Gud og ikke regnes med av oss, beseires det.* Skjønt selvet er dømt, kan det leve lenge, idet det åpenbarer seg snart i en, snart i en annen skikkelse, hvor man minst venter det.

Nokre tankar kring naturgåva og nådegåva

Då me legg merke til at dette med nådegåvne er uklårt for mange, og at det ofte vil føra til personlege vanskar og til skade for Guds rike mellom oss, så vil me sjá litt på kva skrifta seier om dette emnet. Det kjem som framhald i bladet ei tid framover.

I det som me høyrer frå våre talarstolar og ser i vår praksis i det kristlege arbeidet, finn me ofte at mange reknar naturgåva og nådegåva for eitt og det same.

Det kan ha stort verd å tenkja nærmore over dette. For å ta imiss her eller å forveksla desse gåvene kan ha svære fylgjer.

Naturgåvene er dei gåver eller evner som er nedlagde i vår natur og som me ved fødselen ber med oss inn til livet. dei er ulike hjå oss, og kan øydast eller utviklast etter det miljø og dei livskår me veks opp under. Ein kan ha fått ein klår tanke, ein annan evna til å tala — forma — sine inntrykk i ord, og ein tredje evna til å læra og til å læra frå seg til andre. Atter andre kan ha fått evna til å styra og leida for å nemna nokre av dei som ligg nærest å forveksla med nådegåvne.

Så langt som eg skynar Guds ord, så har ikkje Gud gitt oss desse gåvene for at me skal hevda oss og koma oss opp og fram her i livet, slik som det ofte hender. Men me har fått dei for å tena det samfunnet me lever i, for å kunna fylla vår plass i den oppgåva Gud har gitt oss: «De skal veksa og aukast og fylla jroda, og leggja henne under dykk.» I Moseb. 1,28.

Nådegåvene får berre dei som er fød-

de inn i Guds rike, ved Den Heilage Ande og Guds ord, som lever og varer. Her har eg hug til å streka under at å setja seg fyre at ein vil verta ein kristen, ta standpunkt for Jesus som det heiter med eit verdsleg uttrykk, og koma med i flokken, ikkje er nok for å få nådens gaver.

Det er den som har opplevt Guds nåde i Kristus Jesus i sitt liv, slik at han vart gjenfødd til eit nytt liv med eit nytt sinn, som får nådens gaver. Det ligg i sjølve ordet, og skrifta seier at det er gaver som fylgjer ned nåden. Efes. 4, 7—11. Desse gåvene er også ulike og mange, og kan også øydast eller utviklast etter påverknad frå miljø, livskår, eller korleis dei vert brukte. Om dei er ulike, så er dei alle gitt av den same Ande, og etter som han vil. I Korint. 12,1—11. Desse har me heller ikkje for å tena oss sjølve, for å koma oss opp og fram i Guds rike, eller for å bli stor og kunna styra og råda. Guds ord seier klåprt at me har fått dei for å tena, «for at dei heilage kunne verta fullt tilbuddet til å gjera tenesta, for å byggja Kristi lekam.» Efes. 4,12—16.

Med andre ord: for å oppbyggja og tena *det heilage samfunnet* som ein reidskap i Guds hand til å vinna og vara menneske i livssamfunnet med Gud.

Lat oss merka oss at dei nådegåvne me har fått, ikkje er vår private eide dom, emn samfunnet sin, og me skal gjera rekneskap for dei. Matt. 25,14-30.

Til denne oppgåva er dei medfødde og naturlege gåvene duglause. Men for den som er fødd av Anden og har fått ei nådegåva, så tek Gud også i bruk våre na-

turlege gåver der dei kan gjera tenesta.

Me ser av skrifta at det er berre ved Andens verk gjennom Ordet og nådegåvane at me kan bli vakte go frelse. Ved dei når me fram til einskap i trua, og til kjennskap til Guds Son, til mogen manndom og aldersmålet for Kristi fylla. Ved dei set Gud oss i stand til å gjera teneste og stå oss mot villfaring «For at me ikkje skal vera umyndige og lata oss kasta og驱ra om an kvart lærdoms ver, ved meinspel av menneska og sløgd i kunster av villfaringa, men at me true mot sanninga skal veksa opp til hovudet, Kristus.» Ved dei veks me saman til ein lekam i Kristus, og knytest saman til eit heilagt samfunn, som oppbyggjест i kjærleik, alt etter den verksemد som er tilmælt kvar lem. Utan nådegåvane kan ikkje Guds rika koma eller vértar verande imellom oss.

Her kan me nemna eit døme frå livet. Når Haugerørla vart til slik velsigning for vårt folk og land, så hadde det two årsaker: For det fyrste fekk Anden openberra Kristus for hjarto og gi og løysa ut nådegåvane til tenesta, og for det andre den truskap dei brukte nådegåvane med i tenesta mellom folket. Der dei for fram blei folk vakt og frelst, og det sto fram veneflokkar med nådegåver til å forkynna, læra, leida, vitna, tru, te na og hjelpa, og Kristi vitnemål vart rotfest mellom dei. Det bar si rike frukt, og nye sjeler vart lagde til samfunnet og nye gáver vart utløyste. Tenk om desse gávene ikkje hadde vorte gitt og brukt med truskap, korleis hadde det då vore i landet vårt? Korleis står det så til hjå oss som lever i dag, med omsyn til nådegåvane? Kan det seiast om oss som Paulus

sa til dei i Korint? «Eg takkar min Gud for dykk, for den Guds nåde som er dykk gjeven i Kristus Jesus, at de i han er gjorde rike på alt, på all læra og all kunnskap, etter di Kristi vitnemål har vorte rotfeste hjå dykk, så det ikkje vantar dykk noko nådegåva medan de vantar på Jesu Kristi openberring.» I Korint. 1,4—7.

Eg veit det er dei som meiner og seier at det står bra til, for me har aldri før hatt så mange kristne i landet, så mange forkynnurar, og så rikt og stort eit kristeleg arbeid heime og ute mellom heidningane. Og det er nok rett om me ser på det utanfrå, og med eit naturleg menneske sitt auga.

Men her spørst det åleine om korleis det ser ut frå Guds, frå ORdet sin synstad, kva Anden seier til menigheten. Korleis vil det gå oss om Gud stiller oss inn i Ijoset frå Jesu brev til dei i Efesus, Sardes og Laodikea?

Jesus veit nok også om våre kristne gjerningar, vårt arbeid, offer og tenesta, at me seier me er rike, og treng ingen ting. Me treng nok medarbeidarar og pengar, men korleis står det til med vårt behov for nåde og lækjedom i Jesu sår? Ser han Andens fattigdom, sorga over synda som er etter Guds hug og verkar omvending til frelsa, og hungeren og torsten etter rettferd som blir metta ved evangeliet?

Når eg tenkjer på mykje av det som blir forkynt frå våre talarstolar i kyrkja og bedehus, lyttar til vitnemåla i våre kristne forsmalingar, og ser på det som blir bruka til å fremja det kristne arbeid mellom oss, då blir eg redd. Ordet bit ikkje på hjarta, og me må spørja kvar er

den ransakande Anden som gjer ordet levande og kraftig slik at det trengjer igjennom til samvit og hjarta?

Ofte må me spørja kvar det blir av Jesus i det som vert forkynnt, og kva er målet? Vitnemålet er ein Guds reidskap til å vekkja og nøra Gudslivet, men me lyt sjå den sanning i auga at det er lenge mellom kvar gong me får høyra eit vitnemål frå ei sjel som er tent av Gud slik at det kan kallast for tent av Gud slik at det kan kallast for eit Kristi vitnemål. Og når me tenkjer på ordet frå profeten Haggai: «Akta på korleis det går dykk! De sår mykje, men får lite i hus, de et men vert ikkje mette.»

Mange ser nok ikkje dette, som dei i Laodikea, på grunn av den ytre kristelige verksemd og rikdom. Medan andre anar det, lid under det, og spør kva årsaka er. Skal me prøva gi svar på det ut frå Guds ord, så blir svaret at det er Den Heilag Ande sin gjerning i samvitet og gjennom forkynning og vitnemål som er hindra eller heilt borte. Der Anden er borte frå ordet, forkynninga og vitnemåla, der seier Guds ord at det er tome ord som valdar mein og et om seg som daudkjøt. I det hjarta der Anden ikkje får såra og lækja, tukta og tørstya, døyda og gjera levande ved evangeliet, der blir alt tome ord og læresetningar som ikkje er mat for nådelivet. Der dette fråfallet skjer i ein kristen, ein forkynnare, eller hjå mange i ein kristenflokk, der blir også Anden sine gåver borte og me sit att med naturgåvene. Der Anden ikkje får arbeida blir det heile menneskeverk og religiøsitet, som kan sjå bra ut i det ytre samstundens som det indre Gudslivet går tilbake og dør. Slik gjekk

det med dei første kristne flokkane i Efesus, Sardes og Loadikea, og me må spørja: Trur du det står betre til mellom oss?

Alt dette ytre som kristne gjerningar tenesta og aktivitet er godt der det er reidskap for Anden, men må han forlata oss då seier Guds ord at det er ikkje meire verd enn skarn og Gud må spy det ut or sin munn.

Dette har nok drege seg til umerkande gjennom lang tid, og der Anden sin gjerning blei hindra, oppsto det ein mangel på nådegåver for å halda arbeidet oppe, og då ligg det nær å ta dei naturlege gåvane og menneskelege midlar inn i arbeidet.

Framh. neste nr.

Forts. fra forrige nr.

Din tro er stor

Av Martin Luther
Matt. 15,21-28.

Hva svarer hun? Han sier jo rent ut at hun er en av de fordømte og fortapte som ikke regnes til de utvalgte. Det er et evig ugenkallelig svar, som ingen kan si noe imot. Likevel holder hun ikke opp. Hun gir Ham rett i Hans dom, sier ja til dette at hun er en hund. Men hun begjærer heller ikke mer enn en hund, nemlig *å ete de smulre som faller fra Herrens bord*. Er ikke dette et mesterstykke? Hun fanger Kristus i Hans egne ord. Han ligner henne med en hund. Det sier hun ja til, og ber nå ikke om mer enn at Han vil la henne være en hund, som Han selv sier. Hvor vil Han hen? Han er fanget. En hund gir man de smulene som

faller fra bordet. Det er dens rett. Med hunderett vinner hun barnerett. Kunne vi bare dette, så lar Han seg gjerne fan-ge. Derfor overgir Han seg nå helt til hennes vilje og lar henne ikke mer gjelde for en hund, men for et Isreals barn.'

Dette er skrevet til lærdom og trøst for oss alle, så vi skal vite hvor dypt Gud skjuler sin nåde for oss, og at vi ikke skal se på Ham etter vår følelse og tanke, men etter Hans ord. Skjønt Kristus gjør sg hård, så ser du her at Han likevel ikke gir noen endelig dom og sier nei. Alle Hans svar lyder nok som nei, men de er likevel ikke nei. De henger midt imellom. Han sier ikke: Jeg vil ikke høre på henne. Han tier stille, og sier hverken ja eller nei. Således sier Han heller ikke at hun ikke er av Israels hus, men at Han var sendt til Israels hus. Han lar det således henge mellom ja og nei. Han sier ikke: Du er en hund, man skal ikke gi deg noe av barnas brød. Men Han sier: *Det er ikke rett osv.* Han lar det være i tvil om hun er hund eller ikke. Likevel går alle tre svar mer ut på nei enn ja. Men det er ikke annet enn ja i dem, men så dypt og hemmelig at det ser ut som det var bare nei.

Dermed vises hvordan vårt hjerte er i fristelsen, slik som det føler seg, slik an-stiller Kristus seg. Det tenker ikke annet enn at det får bare nei, og det er likevel ikke sant. Derfor må det vende seg fra denne følelse og — likesom denne kvin-ne — fatte og holde det dype, hemmelige ja under og over neiét med stadig tro på Guds ord, og gi Gud rett i Hans dom over oss. Så har vi vunnet og fanget Ham i Hans egne ord. Når vi i vår sam-

vittighet føler at Gud skjeller oss ut for syndere og dømmer oss uverdig til him-merikes rike, då føler vi helvede, og det er som vi skulle være fortapt for evig. Den som kan denne kvinnens kunst å fan-ge Gud i Hans egen dom og si: Ja, Her-re, det er sant, jeg er en synder og uver-dig til din nåde, men du har likevel lovt syndenes forlatelse, og du har ikke kom-met for å kalle de rettferdige, men — som Paulus sier i 1 Tim. 1,15 — *for å gjøre syndere salige*, se da må Gud på grunn av sin egen dom forbarme seg over oss.

Slik gjorde kong Mannasse i sin om-vendelse. Det viser hans bønn. Han ga seg helt under Guds dom og beskyldte seg selv for å være en stor synder. Likevel grep han Gud ved den forjettelse at Han hadde lovt syndsforlatelse. Slik gjorde også David: *For deg, ja for deg alene har jeg syndet og gjort det onde for dine øyne for at du skal være rettferdig når du taler, og ren når du dømmer.* (Salm. 51,6) Det fører all unåde med seg at vi ikke vil tåle Guds dom eller si ja når Han dømmer oss for syndere. Kunne de fordømte gjøre det så ville de i det samme øyeblikk være salige. Med munnen sier vi nok at vi er syndere, men nå Gud selv sier det i vårt hjerte, då innrømmer vi det ikke, men vil gjerne holdes for å være fromme og være fri denne dom. Men skal Gud være rettferdig i sine ord at du er en synder, så må du bruke den retten Han har gitt alle syndere, nemlig syndenes forlatelse. Da eter du ikke bare som en hund smulene som faller under bordet, men du er også et barn og har Gud til eiendom etter din vilje.

En ser også her hvordfor Herren gjør seg så hård og nekter henne hjelp. Han viser seg ikke umild fordi Han ikke vil hjelpe, men for at hennes tro kan bli åpenbar, og at jødene som var rikets arvinger og barn, kan lære av denne hedenske kvinne hvordan de skal tro på Kristus og sette all sin lit til Ham. For Kristus vil meget gjerne dette, så at Han ikke lenger kan skjule sin godhet og mildhet, men må si: *Deg skje som du vil.* Altså gir Han henne mer enn hundrett. Ikke bare gjør Han hennes datter frisk, men tilbyr seg også å gi henne hva hun begærer, og Han setter henne blant Abrahams barn. Troen fører henne til denne nåde at hun ikke mer kalles og er en hund og hedning, men en kjær datter og hellig kvinne. Dette eksempel lærer oss at vi ikke skal slippe vår Herre, selv om Han nøler, men at vi skal stadig tro at Han sier ja. Og skjønt Han ikke sier det lydelig og åpenbart, så har Han det likevel hemmelig i sitt hjerte, inntil den tid kommer da du skal se og erfare det, så fremt du ikke blir doven og trett av å be og holde ut. Dette kan en også se av andre eksempler.

Josef ropte og holdt fast i bønnen vel tretten år, før Gud ville hjelpe ham. Og det ble verre med ham jo lenger det gikk. Jo mer han ba, jo verre gidd det ham. Slik går det også nå for tiden med de kristne. Når de lenge har bedt og ropt til Gud, så føler de ingen forbedring, men jo lenger det går, jo verre går det, som med Josef. Hadde Gud hjulpet Josef snarere, då hadde vel Jakob, hans far, blitt glad. Men Josef hadde fortsatt blitt gjeter. Men da det vart så lenge, ble han

herre over hele Egypt. Og Gud brukte ham til å gjøre mye godt, ikke bare i dyr-tiden, men også i det verdslige og kirke-lige regimenter, og på den måten ble ikke bare Egypt, men også de omliggende land forbedret.

Slik vil Gud også gjøre med oss. Om Ham lenge nekter oss, og stadig sier nei til vår bønn, og vi derimot alltid holder oss til ja, så skal det til slutt bli ja, og ikke nei. For Hans ord kan ikke lyve: *Hva som helst I ber Faderen om i mitt navn, det skal Han gi eder* (Joh. 16,23).

Men vår fornuft støter seg på denne nølingen og vil gjerne bli bønnhørt straks. Da gjelder det ikke å ta anstøt. En lar bare vår Herre Gud si nei og holder ved i bønnen ett år, to år, tre år eller enda lenger, og vokter seg for at ikke håpet og troen på Hans forjettelse rives ut av hjertet, så blir der tilsist noe ut av det. Og Han gir oss mer enn vi ba om. Det fikk denne kvinnen erfare. Hadde hun begjært mer, hadde hun sannelig også fått det.

Således vil nå vår Herre Gud lære oss, at det ikke alltid er godt for oss straks å få det vi ber om. I stor nød gjør Han det, som f.eks. om du falt i vannet, eller om du er i krigen. Da kan Han ikke nøle lenge, for nøden er stor og nær ved deg. Men der en kan vente, der skal en lære at Han gjerne pleier å nøle for å styrke vår tro i fristelsen, som prfeten Habakuk lærer: *Om Han dryger, så bi på Ham, for Han skal visselig komme, Han skal ikke utebli* (2,3)

Slik holder Han seg også nå for tiden tilbake. Han lar våre fiender storme mot oss. Vi roper og bærer oss jammerlig at.

Han anstiller seg som om Han ikke vil høre eller kjenne oss, og lar oss være som om vi ikke hadde noen Gud, men slik vil det alltid bli. La oss derfor ikke tvile. I himmelen har vi ja. Det ligger sannelig i hjerte på den Herre Kristus og Hans Fader, om Han så her bygger fire eller fem jernmurer foran det, og djevelen stadig skyter inn nei og fortvilelse. Men lær da å si: Jeg tror at Gud blir sin kirke nådig og hjelper den når den roper om hjelp. Det trøstefulle ja ligger i Hans hjerte, i kraft av Kristi ord: *Hva som helst I beder Faderen om i mitt navn, det skal Han gi eder* (Joh. 16,23). Derfor vil jeg ikke diskutere om jeg er utvalgt eller verdig til å be eller ikke. Men jeg skal tro at jeg endelig får ja, når jeg bare ber og holder ved i bønnen.

Altså er denne fortellingen et vakkert eksempel på en rett tro. Den skal øves og omsider overvinne og få alle ting, der-

som vi etterfølger denne kvinnes tro. Hun lot ikke noenting — enn ikke den Herre Kristus selv — rive den faste tillit om ja ut av hjertet, men trodde aslltid at Han var vennlig og vill hjelpe.

Sørlig trøster denne fortellingen oss mot de alminnelige fristelser som vi har å stride med hele livet gjennom, at vi ikke lar troen og motet falle når vi tenker på vår uverdighet og syndige liv. For dersom Kristus ikke så mer på sin barmhjertighet enn på vår fortjeneste og verdighet, da hadde Han aldri hjulpet denne kvinne. Men Han vil være nådig og gjerne hjelpe når vi bare holder fast i bønn og tillit til Hans nåde.

Vår kjære Herre Gud hjelpe oss til å følge dette eksempel, og med fast tro av hele vårt hjerte forlate oss på Hans ord og forjettelse, og omsider bli evig salige ved Kristus med den Hellige Ånds bistand! Amen.

VÅK!

Luk. 22,3-4

Men Satan fór inn i Judas med tilnavnet Iskariot, som var en av de tolv, og han gikk bort og talte med ypperstestrene og hovedsmennene om hvorledes han skulle forråde ham til dem.

Mange trekker i lidelseshistorien vil være uforståelige om vi ikke husker at onde åndsmakter står bakom som skjulte virksomme krefter. Like fra begynnelsen av lidelseshistorien trer Satan frem gjennom personer som vi der møter. Judas skjendige gjerning ville være uforklarlig om den ikke delvis kunne tilskrives

satanisk innflytelse. Disiplenes trette om hvem som var den største, deres avmakt i Getsemane, deres forvirring og flukt, får alt for endel sin forklaring i demoneenes spill i deres tanker og sinn. Satan hadde begjært å få sikte dem som hvete. Hadde ikke Jesus trofast kjempet for dem i bønn, hadde deres tro helt og holdent gått under.

Like før den siste lidelsesuken hadde Jesus sagt dem et ord om Satans innsats i den store kampen: «Denne verdens fyreste kommer». Jesus hadde møtte ham i

ørkenen lik etter sin dåp. Da Satan, uten å ha oppnådd sin hensikt med fristelsen, hadde måttet trekke seg tilbake, var dette bare «for en tid». Nå var stunden kommet da han med samlet kraft skulle gå Jesus og hans disipler inn på livet. Mellom Jesu fiender, jødene, og Satan var det et livlig samarbeid uten at de forsto det. Dette er *eders* time og mørkets makt, sa Jesus da han ble fengslet i Gettsemane. Den åpenbart fiendtlige verden, hyklerne og Satan er de makter som settes inn for å bekjempe Guds rike.

Men om der i denne sammenslutning av makter ligger en veldig styrke, så lider den også av en veldig svakhet, idet korsets kraft er skult for Jesu fiender. For Satan selv var denne klat skjult, ellers hadde han ikke drevet Jesu fiender til å korsfeste herlighetens herre. I denne styrke og denne svakhet ligger tydelige anvisninger for alle dem som kjemper troens kamp.

På den ene side har vi i Satan en overmektig fiende. Mot ham er vi som agner for vinden. Han har alle den onde åndverdens krefter til sin disposisjon. Dertil er han usynlig og arbeider i det skjulte. I en krig virker det overmåte forstyrrende om fienden like før det avgjørende slag kan gjøre seg usynlig og holde sine bevegelser hemmelige. Lettsindige å overse Satans virksomhet vil føre enten til Judas fall, eller til Peters fornekelse. Luthers ord står ved makt: «Vi vare snart nedhugne».

På den andre siden er Satans og verdens manglende evne til å forstå korsets hemmelighet en mektig maning til oss som for alvor er gått inn i troens kamp,

om å fly til korset og å holde ut der inntil stridens bølger for evig har lagt seg.

Det er vemodig å tenke på at korset er reist midt i denne verden uten at verden ser og fatter det. Når vi taler om dem som er fiender av Kristi kors, må vi med apostelen gjøre det «med tåre». Men også mange i en viss mening religiøse mennesker står fremmed for korset. Det er kanskje ennå mere vemodig, for korset er dog Guds kraft og Guds visdom (1 Kor. 1,24).

I verden går bølgene høyt. Gå inn under korsets skygge alle dere som lengter etter seier! Der gis kraft til å lide, kraft til å lyde og til å seire over makter, myndigheter og verdens herrer i dette mørke, over ondskapens åndehær i himmelrommet. (Ef. 6,12):

Herre jeg er svak. Vær du min kraft.
Amen.

(Fra «Under Korsets Skygge» av Fr. Hammarsten).

I som tørster!

Joh. 7,37

Men på den siste store dag i høytiden stod Jesus og ropte ut: Om nogen tørster, han komme til meg å drikke!

På den siste store dag i *høytiden*. Alt-så mens jødene var opptatt med *sin* gudsdyrkelse, sin gjerning for Gud, står Jesus midt iblant dem og roper, til den som tørster: Han komme til *meg*! Det står i det profetiske ord, (Det er Kristi Ånd i profeten som taler 1 Pet. 1,11) om Jesus. salm. 40,8-9 Se jeg kommer, i bokrullen er meg foreskrevet, å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din

lov er i mitt hjerte. Det som jødene aldri kunne tilveiebringe ved sin gudsdyrkelse (lovgjerning) om de så fikk evigheten til disposisjon, nemlig rettferdighet for Gud. Det hadde Jesus! Og dette ville Han gi dem, *for intet*. Men Jesus visste jo, at den som mente seg å finne rettferdighet hos seg selv, aldri ville ta imot Ham. Derfor gir Han kallet adresse. Den som *tørster!* Vi ska! nemlig være klar over at, den rettferdighet Jesus tilbyr oss, Guds rettferdighet, ikke lar seg blande med «vår rettferdighet». Derfor så innebærer jo dette, å ta imot Guds rettferdighet, en fullstendig dom voer alt vårt eget. Nettopp ved *troen* fordømmer du egenrettferdigheten. Vi korsfester kjødet ved det å ta imot Hans rettferdighet. Gal. 5,24 Derfor gir også Jesus kallet bestemt adresse. Syndere! D.v.s. de som ikke finner noe godt i seg selv.

Men hva for en drikke er det nå Jesus tilbyr oss? Hva er det vi skal komme og drikke? Jo, det sier Han oss i Joh. 6,55, *Mitt blod*, er i sannhet drikke! Ja, tenk, Hans *blod!* Det dreier seg altså om mottagelsen/tilegnelsen av budskapet om det blod som er utgydt til syndenes forlatelse. Den som tar imot budskapet/ordet, tar imot Jesus Kristus selv, med alt hva Han er, og på noen annen måte kommer Han ikke til oss! Vi mottar også Ånden på samme vis. Gal. 3,2-3 Det tales mye om åndsfylde idag, og det er jo en formaning til oss alle, å la oss fylle av Ånden, (Ef. 5,18) men mye underlig kan en få høre i den sammenheng. Men hva er så «tegnet» på åndsfylde, for å si det slik? Det står i Skriften om en mann, fylt av Den Hellige Ånd like fra mors liv

av. (Luk. 1,15) Det er døperen Johannes. Og han vitner slik: «Se *der* Guds lam, som bærer verdens synd. (Joh. 1,29) Han peker bort fra seg selv og på Jesus. På samme vis som Ånden selv gjør. Den Ånd han var fylt av. Jesus forkynner oss Åndens gjerning i Joh. 16,14 der Han sier: «Han skal herliggjøre *meg*.» En har sagt det slik: «Den åndsfylte taler ikke *om* ånden, men *som* Ånden og Han taler om Jesus». Vi ser også dette hos døperen. Og når de kommer til ham i ørkenen og spør hvem han er, så svarer han: «Jeg er en *røst* av en som roper...» Joh. 1,23 Bare *en røst!* Og skal en tale om «store» predikanter, ja så var nå virkelig Johannes det! Men der hvor Den Hellige Ånd har fått fylle et menneske, der er kjennetegnet ydmykhet og ikke oppblåsthet. Der peker jeg bort fra meg selv og på Han som alene er verdig å tilbes av et menneske. Det er ikke predikanten som har utgydt sitt blod for deg! Johannes hadde ikke noe selv å gi dem i «ørkenen», men måtte peke på Han som hadde det. Nemlig Jesus!

Ja, vi skal få hvile ifra strevet og legge de tunge byrder av idet vi ser på Han som har båret det alt. Ja, Gud har gitt oss alt i Ham. Derfor er det enhver sann troendes vitnesbyrd, at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn. (1. Joh. 5,11) Men husk endelig på, det er også, ja først og fremst *Guds* vitnesbyrd! Den som har sett dette, han kommer til Jesus og drikker. Hvilket altså ikke vil si annet enn å ta imot/tilegne seg Jesus selv, med alt hva Hans er. Hans stedfortredergjerning! Dette sto Jesus og ropte ut til et svært religiøst folk mitt

i deres religiøse aktiviteter. De mente at de dyrket og tjente Gud, men det ugjenfødte menneske, om det er aldri så religiøst, så dyrker og tjerner det i virkeligheten bare seg selv. Den eneste sanne Gud kan det ikke tjene! Det må først en ny fødsel til. Det samme som Han ropte ut til dette folket dengang, roper Han utover vårt folk ennå idag. Til den som strever med å få til livet sitt og til den dypest falne. Kom til *meg!* For Gud er der ingen forskjell på forbryteren i fengslet, alkoholikeren i rennesteinen og den som kommer frå det vi kaller et «godt kristent kjem», fordi synden er borte, for Gud. All verdens synd, fra den første til

den siste, er nemlig lagt på Jesus og i grav. *I Kristus* er synden tatt bort! Derfor roper Han ut: Kom til meg! Da dette budskap jeg forsto, i floden sank jeg ned, vitner sangeren. Ja, da kunne jeg synge med Brorson: «Jeg ser *deg*, du Guds lam, å stå på Sions bergetopp». Du som strever og bærer tungt i ditt forsøk på å leve Gud til behag. Ser du ikke Jesus står der i, *ditt sted? I Ham, har du*, en helg og full forlatelse for synd. Få byttet ut din skitne drakt i himmelens høytidsskrud! Han har kalt deg til *hvile*, og denne hvile har Han kjøpt deg, med sitt dyre blod.

Einar Kristoffersen

Vær faste, urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning

1. Kor. 15,58.

Du som leser dette, er kanskje så lykkelig at du er blitt «skilt ut fra verden» og blitt en som følger Jesus. Og nå lever du i et lykkelig samfunn med din Frøser.

«Hold fast på det du har, forat ingen skal ta din krone.»

Djevelen har svoret at vi skal dø. Og han går omkring, snart som en brølende løve, snart som en lysets engel. Mange «som begynte i Ånden, fullender i kjødet». Verden og den onde lyst tar dem til fange på ny. De ble trette av å stri og døde kjødet. Derfor ga de sg over til synen igjen.

Eller de bukket under for en alt stor fristelse og druknet i forvilelse. Eller det var en ny lære som fikk makt over dem og forførte dem. Så mistet de

den enfoldige tros fotfeste i Kristus, og så tørket det åneldige liv bort.

Noen frafalne kjenner en lett igjen, fordi de vender tilbake til verden og synen og bruker ikke lenger Guds ord. Men andre derimot bevarer et gudfryktigere skinn. Men Ånden har de mistet. Derfor har de ikke noe liv, ikke bruk for nåde eller for evangeliet. De holder seg helst til det som loven lærer om hvordan de skla leve. «Det hadde vært bedre for dem at de ikke hadde kjent rettferdighegens veg... da det siste er blitt verre med dem enn det første.»

Be Gud om at han må være så nådig å bevare deg fra en slik ulykke! Og vær ikke blind for dem formaningen som apostelen gir: *Vær faste, urokkelige!*

Vær fast i troen, og lev godt med din

Frelser hver dag. La ikke noe bety så meget for deg som det at du hver dag har visshet om din Guds vennskap. Du må alltid være i Kristus. Stå fast i kjærighet og guds frykt, så at du ikke går trett, hverken av menneskers ondskap og utaknemlighet, eller av ditt eget onde hjerte. Da vil du lett bli slapp, nå kampen blir hard og langvarig.

Hold ut ennå en liten stund og korsfest kjødet. Nå gjelder det, for nå kjemper du for klenodiet. «Vær tro,» sier Herren, «vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livsens krone!»

Stå fast! og bevar håpet og tålmodigheten, selv om korset er bittert og lidelsene tunge. Hold ut, nå gjelder det! Det er bare en liten stund. Det er lett å falle fra. Det koster kamp å holde ut og nå fram til himmelens borg.

Faste og *urikkelig*, sier apostelen. Hold «urokkelig» fast ved det gamle Ordet. La ikke ethvert lærdoms vær få drive dere omkring som bøyelige rør, som beveges hit og dit av vinden. Vi lever i en tid hvor alle slags nyheter på det åndelige felt blir budt fram. Og menneskenaturen er slik at det gamle ikke smakr lengre, men det som er nytt, det lokker og drar.

Vokt deg for å følge denne tilbøyeligheten i din natur. Vær ikke så innbilsk at du tror at du ikke kan bli ført vill. Du skal nok vite selv hva som er rett og hva som er urett. Vær heller ikke så *utaknemlig* mot den guddommelige Ånd og sannhet, som har født deg på ny, at du skulle tro at en annen læре kunne være bedre — eller at du skulle trenge noe nytt, du «som er i Kristus Jesus».

Apostelen sier jo: «Dere er fylt i

ham». Og nå vil du gjøre denne nædestand mer fullkommen med din egen gjerning! Hva vil du da svare din Freser, nå han spør om du ikke var allerede salig i ham?

Vi skal ikke la oss drive om av ethvert lærdomsvær. Nei, «som dere har mottatt Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, så dere er rotfestet og blir oppbygget i ham og faste i troen, således som dere har lært, rike på den med takksigelse.»

Alltid rike i Herrens gjerning. Bli mer og mer fliktig i Herrens tjeneste den tid som er tilbake å leve i kjødet, så du ikke i åndelig lathet» lever selv, men Kristus lever i deg, han som elsket deg og ga seg selv for deg.»

Du må være fliktig itjenesten over alt hvor det gjelder Herrens ære og sjelens frelse. Der må du ikke bli trett, men tvert imot bli mer og mer ivrig. Noen begynner så lovende med å tjene Gud og brødrene med et glad sinn. Men etter noen år er de så slappe og kalde. Då er det ikke noen lyst og kraft mer.

La oss være våkne så ikke naturen bedrar oss! «For vi skal høste i sin tid, så fremt vi ikke går trett.» «Den som sår i kjød, skal høste fordervelse av kjødet. Men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden.

Og ditt arbeid i Herren er ikke forgjerves. Vær derfor våken! Det som skal komme, det vil komme. Og det kommer evig liv til dem «som med utholdenhets i god gjerning søker herlighet og ære og uforgjengelighet.»

C. O. Rosenius.

Referat frå N.L. Lekmannsmisjons årsmåte 1986

N.L.L. hadde sommerskole og årsmøte på Solborg folkehøgskole 16. - 20. juli. Vi var samlet ca. 150-160 faste deltagere, og på kveldsmøtene over 200.

Prost Lennart Karlsson fra Sverige var gjestetaler, sammen med våre egne forkynnere. Vi fikk oppleve rike og givende samvær om Guds livgivende ord.

Årsmøte vart halde torsdag 17. juli. Formannen Ragnar Opstad holdt andagt ut fra Salme 44. Deretter ble vi minnet om Per Nesland, Sannidal og Ola Solheim, Tørvikbygd som var gått hjem til Herren siden forige årsmøte.

I året som gikk har vi fått to nye forkynnere: Sven A. Berglund, Godøy og Einar Kristoffersen, Kragerø.

Gledelig var det å høre at også dette året var det kommet til nye steder å arbeide på og flere som ba om forkynnere. «Når Gud lukker opp kan ingen lukke til». Av Herren er det gjort. Vi må bli tro mot det kall Herren har gitt oss og den tjeneste Gud har betrodd oss. Vi har et livgivende budskap å gå med, Guds Hellige ord i lov og evangelium, som skaper det det nevner. Og vi kan gå med stor frimodighet, for Han er med som kalte oss til tjeneste og lovet å være med alle dager og er gitt all makt i himmelen og på jorden. Vi forkynner ikke oss selv men vi forkynner Kristus korsfestet, for jøder et anstøt og for hedniger en dårskap.

Regnskapet viste balanse også i år og ca. 15 % stigning i gaveinntektene fra forige år. I tillegg til dette en gave fra

«en ukjend glad giver» et aksiebrev på kr. 90 000.

Valg: Til styremedlemer vart valde Karl B. Bø, Randaberg. Odd Dyrøy, Tørvikbygd og Reidar Linkjendal (gjenvalg). Fra før står Ragnar Opstad, Nærbo og Ingebrigts Sørfonn, Fitjar i styret.

Varamedlemer: 1. Oddvar Lønnerød, Sannidal. 2. Magne Ekanger, Tyssebotnen. 3. Sverre Ånestad, Varhaug.

Revisorar: Blei gjenvalg på Arne Otto Skutlaberg og Johannes O. Neteland.

Valgnemd for 1987: Ånen Kolnes, Randaberg, Oddvar Dahl, Stord og Lilly Øygarden, Sannidal.

Karl B. Bø

Ny sekretær

Sven A. Berglund er valt til ny sekretær etter Oddvar Lønnerød som no ønskte å verta løyst frå dette arbeidet.

Sekretæren si oppgåve blir først og fremst å leggja opp reiserute for forkynnarane og tilretteleggja arbeidet til beste både for forkynnarane og for dei som ønskjer møteverksemnd.

Vi trur at Berglund, som har praksis med slikt arbeid frå før, vil ta seg av dette på aller beste måte etter kvart som han blir kjend med dei ymse stader. Ta gjerne sjølv kontakt med sekretæren.

Adressa hans er 6055 GODØY, tlf. 071-85316.

Styret.

Den troendes lykke

Mel.: *O, se, hvilke frelser vi have.*

Eller: *Høyt fra det himmelske høye.*

1. *O Jesus mitt liv og min glede
med Fader og Sønn du er ett!
La meg her din ære utbrede,
deg prise og lovsyne rett!*
2. *Den fred, jeg i verden ei kjente,
den fant jeg alene hos dig!
Din kjærlighets ild i meg tente
en kjærlighet salig og rik.*
3. *La håpet hernede ei svinne,
jeg anker så trygt i din favn,
og reiser seg motgangens vinde,
jeg seirer så visst i ditt navn.*
4. *Min blodige brudgom, min kjempe,
min salighets klippe, mitt skjold!
Ved deg skal jeg ondskapen dempe,
jeg frykter ei djevelens vold.*
5. *Ha takk, du min kjære forsoner,
for lidelsen, døden du led,
hvor du i herlighet troner,
har du nu bereft meg et sted.*
6. *Når støvet i jorden skal gjemmes,
får hjertet den ønskede ro.
Min sjel la det aldri forglemmes:
I himlen du engang får bo.*

Fra et gammelt blad
ved E. K.

Fra Galaterbrevet

Det er uten tvil mange som har forsvart de falske apostler mot Paulus og sagt: De har likesåvel den Hellige Ånd, og de er likeså vel Kristi tjener som Paulus. Om de ikke nettopp stemmer overens med ham i alle deler i lærdommen, så burde han likevel ikke felle en så hård dom over dem. Ved denne stivhet utretter han ikke annet enn å forvirre den kristne menighet og løse opp enighets bånd, mente de.

Men Paulus lar seg ikke anfekte av disse fagre ord, men går freidig igjennom og fordømmer og forbanner de falske apostler. Uten sky kaller han dem minighetens *forstyrrete* og sådanne som *forandrer* Kristi evangelium. Derimot opphoyer han det *rette evangelium* som han forkynner, og vil at alle skal vike og gi plass for det, det være seg *kjærlighets enighet*, en *apostel*, en *engel fra himmelen* eller *hva som helst.* (Luther)